

ב"ה

התקשרות

קונטרס שבועי לאנ"ש חסידי חב"ד לחיזוק ההתקשרות
לכ"ק אדמו"ר רבי מנחם מענדל בהרה"ק רלו"י מליובאוויטש
זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

שיחות • אגרות • פניני חסידות לפה"ש • הלכות, מנהגים וטעמיהם • ניצוצות • זמנים

תתיא

ערב שבת-קודש
פרשת יתרו
כ"א בשבט ה'תש"ע

יוצא-לאור על-ידי
מכון ליובאוויטש שעל-יד
צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו – המרכז

מורה שיעור ללימוד היומי ברמב"ם

כ"א בשבט ה'תש"ע – כ"ח בשבט ה'תש"ע

יום	יום בחודש	ג' פרקים ליום	פרק א' ליום	ספר-המצוות
ו'	כ"א בשבט	הלכות רוצח ושמירת נפש פרק ח-י.	הלי איסורי ביאה פרק ב.	מ"ע קפא. מל"ת שט. רחצ. מ"ע קפד.
ש"ק	כ"ב בשבט	פרק יא-יג.	פרק ג.	מל"ת רצט. מ"ע רב. רג. מל"ת ער.
א'	כ"ג בשבט	ראשית חכמה וגוי. ספר קנין והוא ספר שנים עשר.. הלכות מכירה.. בפרקים אלו. פרק א-ג.	פרק ד.	מ"ע רמה.
ב'	כ"ד בשבט	פרק ד-ו.	פרק ה.	מ"ע רמה.
ג'	כ"ה בשבט	פרק ז-ט.	פרק ו.	מל"ת רנ.
ד'	כ"ו בשבט	פרק יב.	פרק ז.	מל"ת רנ.
ה'	כ"ז בשבט	פרק יג-טו.	פרק ח.	מל"ת רנא.
ו'	כ"ח בשבט	פרק טז-יח.	פרק ט.	מל"ת רנא.

זמני השבוע *

צאת הכוכבים	שקיעת החמה***	מנחה גדולה	חצות היום והלילה	סוף זמן ק"ש	זריחת החמה	זמן ציצית ותפילין	עלות השחר**		תאריך
							72 ד' לפני הזריחה	120 ד' לפני הזריחה	
5.43	5.17.9	12.25	11.55	9.11	6.38	5.40	5.18	4.31	ו', כ"א בשבט
5.44	5.18.8	12.25	11.55	9.11	6.37	5.39	5.17	4.30	ש"ק, כ"ב בשבט
5.45	5.19.7	12.25	11.55	9.11	6.36	5.38	5.17	4.30	א', כ"ג בשבט
5.45	5.20.6	12.25	11.55	9.10	6.35	5.38	5.16	4.29	ב', כ"ד בשבט
5.46	5.21.5	12.25	11.55	9.10	6.34	5.37	5.15	4.28	ג', כ"ה בשבט
5.47	5.22.4	12.25	11.55	9.10	6.34	5.36	5.15	4.28	ד', כ"ו בשבט
5.48	5.23.2	12.25	11.55	9.09	6.33	5.35	5.14	4.27	ה', כ"ז בשבט
5.49	5.24.1	12.25	11.55	9.09	6.32	5.35	5.13	4.26	ו', כ"ח בשבט

* הזמנים מתייחסים לאזור המרכז. באזור ההרים והעמקים יש שינויים שעשויים להגיע למספר דקות.
 ** לגבי זמן עלות השחר הנהוג בחב"ד קיימות שלוש דעות. הבאנו את הזמנים לפי הדעה המוקדמת ביותר והמאוחרת ביותר, וראוי להחמיר לפי העניין.
 *** זמני השקיעה כאן הם לפי השקיעה הנראית. אולם אדה"י בסידורו (יסדר הכנסת שבת) מכיר בשקיעה האמיתית, המאוחרת ממנה "בכמו ארבע מינוטין" (לשון אדה"ז שם. שיעור התלוי במיקום ובעונות השנה).

זמני הדלקת הנרות וצאת השבת

פרשת	ירושלים		תל-אביב		חיפה		באר-שבע	
	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ	צה"ש	דה"נ
יתרו	5:56	4:41	5:57	4:56	5:55	4:46	4:59	5:58
משפטים	6:01	4:47	6:03	5:02	6:01	4:52	5:05	6:04

עורך ראשי: מנחם מענדל ברוד • עורך: נחמיה קפלון • הגהה: יוסף-יצחק אולידורט

מו"ל: מכון ליובאוויטש שעל-יד צעירי-אגודת-חב"ד באה"ק ת"ו - המרכז

יו"ר: הרב יוסף-יצחק הכהן אהרונוב

כתובת: ת"ד 14 כפר-חב"ד 72915, טל' 03-9607588, פקס: 03-9606169

אינטרנט: www.chabad.org.il דואר אלקטרוני: chabad@chabad.org.il ISSN 0793-7474

עלייה אמיתית - רק כשהיא נמשכת לעולם המעשה

מתן-תורה פעל שהתורה ומצוותיה יומשכו ויחדרו למטה ויזככו את גשמיות העולם, עד שהעולם עצמו יהיה חפצא של קדושה • לכן ביקשו בני-ישראל "דבר אתה עמנו", שההמשכה מלמעלה תהיה על-ידי משה, ממוצע המחבר אותם עם הקב"ה • תכלית הכוונה שיהיה "וחי בהם", נשמות בגופים דווקא • משיחת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו, ביארציט הראשון של הרבנית הצדקנית ע"ה

את מלכנו³, והקב"ה מילא את בקשתם, כפי שבני-ישראל אמרו אחר-כך כמסופר על-ידי משה בתורה⁴ "הן הראנו ה' אלוקינו את כבודו ואת גדלו ואת קולו שמענו מתוך האש, היום הזה ראינו כי ידבר אלוקים את האדם וחי".

ואם-כן מדוע ביקשו בני-ישראל אחר-כך "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלוקים" - בגלל החשש "כי⁵ תאכלנו האש הגדולה הזאת אם יוספים אנחנו לשמוע את קול ה' אלוקינו עוד" - הרי זה עתה ראו ש"ידבר אלוקים עם האדם וחי"?! ויתירה מזה: הקב"ה אמר למשה⁶ - על דבריהם של בני-ישראל - "שמעתי את קול דברי העם הזה אשר דברו אליך היטיבו כל אשר דברו, מי יתן והיה לכבם זה להם ליראה אותי גו!"

א. ישנם דינים ומנהגי ישראל שונים שעושים ביארציט לזיכרון ולעילוי הנשמה¹. הפירוש בפשטות הוא, שהמנהגים והעניינים שעושים בקשר ליארציט (והמשך לזה) - הרי זה לעילוי ולזכר הנשמה, בכדי שהנשמה תתעלה למעלה מעלה בגן-עדן. אבל יש לומר שיש בזה עוד עניין (גדול יותר), כדלקמן.

ובהקדים שאלה בפרשתנו: לאחר שבני-ישראל שמעו עשרת הדברות אמרו למשה רבינו²: "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלוקים פן נמות". וצריך להבין: המדרגה הכי נעלית אליה יכולים בני-ישראל להגיע, היא כאשר הקב"ה עצמו מתגלה ומדבר אליהם (כלי ממוצעים), כפי שביקשו בני-ישראל, "אינו דומה השומע מפי השליח לשומע מפי המלך", "רצוננו לשמוע מפי מלכנו כו' רצוננו לראות

3) מכילתא ופרש"י פרשתנו יט, ט. וראה שמו"ר פרשתנו פכ"ט, ד וביפ"ת.
4) ואתחנן ה, כא.
5) שם, כב"כג.
6) שם, כה"כו.

1) ראה בהמלוקט בס' כל-בו פ"ה ס"ד. ס' גשרי-החיים פל"ב. וש"נ. וראה ס' המנהגים - חב"ד עמ' 78 ואילך.
2) יתרו כ, טז.

ב. ויש לומר הביאור בזה:

תכלית וכוונת כל העניינים הוא - שתושלם הכוונה דנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים,⁷ שהעולם יהיה דירה לו יתברך.

והכווח לזה נפעל (בעיקר) במתן-תורה, כשבטלה הגזירה⁸ דעליונים לא יירדו למטה ותחתונים לא יעלו למעלה: גם לפני מתן-תורה למדו וקיימו תורה ומצוות, ועד ש"תורה קדמה לעולם",⁹ אבל אז התורה והעולם נשאו שני דברים "נפרדים";

מתן-תורה פעל שתורה ומצוותיה יומשכו למטה ויחדרו ויזככו את גשמיות העולם, כך שהעולם ייעשה חפצא של קדושה.

וזה נתחדש במתן-תורה על-ידי זה שנתגלה עצם התורה ("חמודה גנוזה"¹⁰) כפי שקשורה בעצמותו יתברך, ולכן היה בכוחה להיות נמשך למטה ולחדור בגשמיות העולם, מה-שאינ-כן התורה שלמדו לפני מתן-תורה, "ריחות היו"¹¹, תורה שבערך להבריאה.

כלומר: כיוון ש"נתאוה" הקב"ה שתהיה לו יתברך דירה בתחתונים, שהוא למעלה והוא הסיבה לכל העניינים, כל ההשפעות והארות כו' וכל סדר השתלשלות, מובן, שכל העניינים, אפילו העליות וגיילויים הכי נעלים שהיו במתן-תורה, כוונתם להשלים את ה"נתאוה הקב"ה" שתהיה דירה בתחתונים.

ולכן, באם ישנו גילוי ד"מלכנו" ששם לא נרגשת הכוונה (ההמשכה למטה) - אין זה השלימות האמיתית, ועד שאין זה אפילו עלייה בשלימות, כי עלייה של יהודי היא עלייה אמיתית, רק כשנמשכת למטה¹².

ובסגנון אחר: המשכה למטה נוגעת לא רק למקבל שנמצא למטה, אלא גם לגילוי שמלמעלה. כי דווקא על-ידי זה שההמשכה באה למטה וחדרת בהתחתון,

7 תנחומא נשא טז. ועוד. תניא פל"ו.

8 שמו"ר פ"ב, ג. תנחומא וארא טו.

9 ראה מדרש תהילים צ"ד. ב"ר פ"ח, ב. תנחומא וישב ד. וש"נ. זח"ב מט, א.

10 שבת פח, ב.

11 השש"ר פ"א, ג (א).

12 ראה תניא פל"ו בנוגע לעולמות העליונים: הואיל ולהם ירידה מאור פניו ית' כו'. והעלי' שבהם נעשית דווקא ע"י העבודה דתחתונים.

ג. נשלמת שלימות הכוונה, כנ"ל.

ולכן ביקשו בני-ישראל "דבר אתה עמנו ונשמעה ואל ידבר עמנו אלוקים פן נמות" - הגם שראו שזה עתה שמעו "קול אלוקים חיים מדבר מתוך האש" ונשארו בחיים - כי זה שנשארו בחיים היה בדרך נס ונאמרו דו"ל¹³ על כל דיבור ודיבור פרחו נשמתן, רק אחר-כך החזירה להן בטל תחיהן.

ולכן ביקשו "דבר אתה עמנו", שההמשכה מלמעלה תהיה על-ידי משה, ממוצע המחבר¹⁴ את בני-ישראל עם הקב"ה¹⁵, שדווקא על-ידי זה מתבטאת שלימות הכוונה.

דווקא בזה מתבטאת תכלית הכוונה דתורה ומצוות (שניתנו במתן-תורה) - שיהיה "וחי"¹⁶ בהם ולא שימות בהם¹⁷, דווקא נשמות בגופים (ובאופן ד"ונשמרתם מאוד לנפשותיכם"¹⁸), ולא על-ידי העלאה בלבד "כי תאכלנו האש הגדולה הזאת גו"¹⁹.

ג. על-פי זה אפשר לבאר גם הציווי שהקב"ה אמר למשה בסוף פרשתנו בהמשך למתן-תורה ובקשת בני-ישראל "ואל ידבר עמנו אלוקים פן נמות" - "מזבח"²⁰ אדמה תעשה לי וזבחת עליו גו' ואם מזבח אבנים תעשה לי גו', ולא תעלה במעלות על מזבחי אשר לא תגלה ערוותך עליו".

דלכאורה: כאשר הכהן עולה על המזבח להקריב קרבן לה', הרי הוא בוודאי נתעלה, והיה צריך להיות מציאותו על-דרך קודם החטא, ובמילא - ולא יתבוששו, ואין החשש ד"תגלה ערוותך"? אלא הכוונה במתן-תורה בעבודת ה' היא,

13 שבת פח, ב. שמו"ר פרשתנו פכ"ט, ד.

14 ד"ה פנים בפנים תרנ"ט. ובכ"מ.

15 ומה שמשה היה מצטער על בקשת בני"י (פרש"י ואתחנן שם, כד), יש לומר - מפני שלא היה להם הכלים לשמוע ולקבל דבר ה' עצמו (ולא ע"י משה) וישארו בחיים בדרך הטבע, כמשה.

16 אחרי יח, ה.

17 יומא פה, ב. סנהדרין עד, א. וש"נ. רמב"ם הל' יסוה"ת רפ"ה.

18 ואתחנן ד, טו.

19 ועפ"ז יומתק ההוספה ד"לא שימות בהם", דלכאורה מאי קמ"ל (לאחרי שנאמר "וחי בהם"), אלא ש"לא ימות" ע"י ההבערה וההעלאה באש האלוקי בכלות הנפש.

20 כבא ואילך.

הוא לעלות למעלה²⁷. אבל האמת היא, כמובן על-פי הנ"ל, שה"מבעיר" (העלאה) לעצמו אינו התכלית, הכוונה והתכלית בזה הוא - "שיהא צריך לאפר", שמההעלאה וההסתלקות יהיה נמשך השפעה למטה (אלא שזוהי המשכה למטה החדורה ו"שרופה" ב"הבערה" ועלייה באש אלוקי), כמו שכתוב²⁸ בנוגע להסתלקות של צדיק - שבעלייה הכי נעלית "פועל ישועות (בחינת שע"ה נהורין²⁹) בקרב הארץ" (למטה מטה) דווקא; ומה שהעלייה היא יותר נעלית - צריך ומוכרח יותר להיות ההמשכה למטה, ועל-דרך "צדיקא"³⁰

שתהיה מציאות האדם, כבאמירתם נעשה ונשמע, ואצל בני-ישראל על-ידי עבודתם יהיה "לא תעלה במעלות על מזבחי", בכדי ש"לא תגלה ערוותך עליו". ויש לומר דאדרבה - שעל-ידי זה ניתוסף עוד מצווה בתורה (שלא היתה לולא המציאות ד"ערוותך").

ועל-דרך זה מובן גם ההמשך בפרשה שלאחרי זה - ששם מסופר אודות "אלה המשפטים אשר תשים לפניהם", שהמשפטים רובם דינים ומצוות הקשורים עם דברים ועניינים גשמיים (העבודה בפועל דעשיית דירה בתחתונים²¹), ועד לעניינים

מקשרים את ההסתלקות עם הוספה ב"אחכה לו" ובציפייה לגאולה האמיתית והשלימה על-ידי משיח צדקנו - גאולה גשמית לעיני כל בשר

דאפתטר אשתכח בכולהו עלמין (גם בעולם המעשה) יתיר מבחיוהי³¹, ועל-דרך זה: ככל שהמשכה היא למטה יותר - העלייה היא למעלה יותר. ובכלל - שיהיה "והחי יתן אל לבו", לא בשביל עליית הנשמה עצמה, אלא בשביל ההשפעה ופועלה למטה. ובלשון חז"ל³²: "יעקב אבינו לא מת, וכי בכדי ספרו ספדייא כו', אלא כו' מה זרעו בחיים אף הוא בחיים", על-ידי זה ש"זרעו בחיים" (נשמות בגופים) נעשה "אף הוא בחיים".

ה. מזה מובן גם בנוגע ליארצייט זה: אף-על-פי שהיה "הבערה" של אש אלקי והנשמה עלתה באש, ועולה למעלה מעלה,

בלתי רצויים (גניבה ודיני עבדות, נזקי נפש וכיוצא בזה); אבל ביחד עם זה "מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני"²², ועד ש"ואלה מוסיף על הראשונים", על-ידי זה ניתוסף הוספה ועילוי²³. והמשפטים קשורים עם "תשים לפניהם", העניינים הכי נעלים בתורה, תשים מלשון סימה (אוצר)²⁴ ולפניהם - לפנימיותם²⁵, וביחד עם זה - כפי שזוהי יורד במציאות וסדר העולם - "סדורה בפיהם כו', כשולחן הערוך ומוכן לאכול לפני האדם"²².

ד. על-פי כל הנ"ל יובן גם עניין היארצייט אחרי ההסתלקות הנשמה למעלה:

בהשקפה ראשונה יש מקום לומר, שלאחרי שהיתה ה"הבערה" והנשמה נסתלקה בהאש, ועולה מדרגה לדרגה בעילוי אחר עילוי - אינה רוצה "לרדת" למטה, ובפרט שטבע הנשמה ("נר ה' נשמת אדם"²⁶)

(27) תניא רפי"ט.

(28) אגה"ק סי' כח.

(29) אגה"ק סי' ג (קד, ב).

(30) זח"ג ע"ב, הובא ונתבאר באגה"ק סי' נך וביאורו.

(31) להעיר מהמבואר בהמשך ההלולא יו"ד שבט ה'שי"ת העניין ד'אסתלק יקרא דקוב"ה בכולהו עלמין" (ראה זח"ב קכ"ב, ב), שאין זה עניין של סילוק ח"ו, אלא גילוי האור בבחי' רוממות כו'.

(32) תענית ה, ב.

(21) ראה לקו"ש חכ"ו עמ' 368 ואילך.

(22) פרש"י ר"פ משפטים.

(23) ראה קונטרס ניהום אבלים (קה"ת, תשמ"ח) עמ' 20 ואילך.

(24) ירושלמי ע"ז פ"ב סוף ה"ז ובפ"מ שם.

(25) תו"א משפטים ע"ה, ג. תו"ח שם תט, רע"א. ועוד.

(26) משלי כ, כז.

ופרטי-פרטים ("כל פסיעה ופסיעה").
ועד לברכה הכי עיקרית³⁶ - "ובא לציון גואל",
"ונאמר אמן" שאמן מורה על גמר הניצחון³⁷, ועד
- גמר הניצחון על הגלות.

- ובפרט שמקשרים ההסתלקות עם הוספה
באחכה לו ובציפיייה לגאולה האמיתית והשלימה
על-ידי משיח צדקנו, "דרך"³⁸ כוכב מיעקב זה דוד
וקם שבט³⁹ מישאל זה מלך המשיח⁴⁰, שהיא דווקא
גאולה גשמית לעיני בשר, לעיני כל בשר.

כולל הגאולה של הנשמות שלמעלה (שיש מקום
לומר שזוהי הגאולה הכי גדולה) על-ידי "הקיצו
ורננו שוכני עפר"⁴¹ בתחיית המתים - ונעשים נשמות
בגופים.

ונגלה כבוד ה' וראו כל בשר יחדיו כי פי ה'
דיבר⁴², ולא יכנף עוד מוריך והיו עיניך רואות את
מוריך⁴³. וכל זה - תיכף ומיד ממש, ולא עכבן אפילו
כהרף עין⁴⁴, וכההלכה⁴⁵ מיד הן (כל העולם כולו)
נגאלין.

(קטעים מהתנועות שבת קודש פרשת יתרו, כ"ב בשבט
ה'תשמ"ט. התנועות תשמ"ט כרך ב, עמודים 284-293)

ובפרט שגם בנוגע לנשמה בגוף - המדובר
בצדקנית, ונוסף לזה - בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר
נשיא דורנו, וכידוע שבת יש לה שייכות מיוחדת
עם האב³³, יש לה גם זכות אביה (נוסף לזכות עצמה),
ובהיותה למטה עסקה בעבודתה "כמצות רצונך",
ובאופן דילכו מחיל אל חיל, בעילוי אחר עילוי. . על
אחת כמה וכמה לאחר ההסתלקות, כאשר הנשמה
עולה למעלה מעלה.

הרי הכוונה בהעליות - "צריך לאפר", בשביל
ההמשכה והשפעה בחיים גשמיים למטה. וכמרומו
גם בשמה - "חיה", כי שלימות החיים הוא דווקא
בחיים גשמיים, שאת זה עושים למטה עבור הנשמה
- על-ידי זה ש"זרעה בחיים אף היא בחיים".

ועד שזה "יורד" ובא בשם השני ("מושקא") שהוא
שם בלע"ז, המורה על המשכה למטה מטה, בלשון
האומות כו'.

וגם הגימטריא של שני השמות ("חיה מושקא")
הוא - "עת" שמדגיש התחלקות הזמן³⁴ (לכ"ח עתים,
עת לדבר, עת לבנות גו'), שזה מורה על ההמשכה
למטה מטה בהגבלות הזמן, וביחד עם זה כמובן
- הגבלות המקום.

ומאידך גיסא - ההמשכה למטה מטה קשורה
דווקא עם כ"ח עתים, ועד גילוי הכי נעלה "כח
אד-ני"³⁵.

ו. ועל-ידי זה שמקשרים הנשמה עם הפעולות
וההמשכות למטה, ניתוסף בברכות ה' - "חי
העולמים" - בכל העניינים המצטרפים, בפרטים

(33) ראה נדה לא, סע"א. "היום יום" כ"ח אייר. וראה גם קונטרס
ניחום אבלים ע' 7.

(34) משא"כ "זמן" הוא תואר כללי על כללות עניין הזמן, כולל
גם סדר זמנים וזמן בלתי משוער, עד לנצחיות שבזמן,
וכיוצא בזה.

(35) ראה אוה"ת שלח ע' תעג. - ולהעיר שכח אד' הוא גם כנגד
הכ"ח אותיות שבתבות יהא שמי' רבא מברך לעלם ולעלמי
עלמאי כו' (אוה"ת שם ס"ע תקב).

(36) כמנהג ישראל - לסיים בברכה זו.

(37) נזיר בסופה.

(38) בלק כד, ז.

(39) ולהעיר מהרמז והשייכות לכ"ב שבט - "דרך כוכב מיעקב
וקם שבט מישראל".

(40) רמב"ם הל' מלכים פי"א ה"א.

(41) ישעיהו כו, יט.

(42) שם מ, ה.

(43) שם ל, ב.

(44) מכילתא ופרש"י בא יב, מא.

(45) רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

כוח הנשים בהבאת הגאולה

השלב האחרון בהכנת העולם לגאולה

...בזה גופא מגיעים אחר כך לדרגא גבוהה יותר - שאוחזים כבר בסיום עבודת כל הבירורים, ואף כבר "צחצחו את הכפתורים" וכו', וצריכים רק להיות מוכנים לקבלת משיח צדקנו - השלימות דאחד עשר (לגמרי שלא בערך לעשר), שפועל חיבור ואיחוד דעשר (מצד ענינו הוא) - כמרומז בכ"ב שבט [.].
...על-פי זה יובן הכוח שמקבלים לפעול החידוש שנתווסף לאחר כ"ב שבט - שגם העולם (עשר) יהיה מוכן ומוכשר לקבל את הגילוי דאחד עשר (שלמעלה מעולם), דירה לו יתברך בתחתונים בתכלית השלימות, בגאולה האמיתית והשלימה:

על-ידי זה שעצם הנשמה דבני-ישראל (שהיא "כולא חד" עם עצמותו יתברך) נמצאת בגלוי בעשר כוחות הנפש פנימיים שלו (כמרומז בשם הנפטר, נוסף להרמז במספר היום - כ"ב לחודש אחד עשר, כנ"ל), הרי זה נותן לו גם את הכוח לפעול בעולם, ועד לכל סדר ההשתלשלות (שמתבטא בעשר), את ההמשכה וגילוי דאחד עשר, "אנת הוא חד ולא בחושבן", כך שכל העולם - תחתונים מצד עניינם הם - יהיה דירה לו יתברך, לו לעצמותו.

על-פי הנ"ל יובן מדוע החידוש (רכ"ב שבט) מתבטא דווקא בנוגע (הסתלקותה של) בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

כשם שבגאולת מצרים, אמרו חז"ל ש"בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים", כמו כן הוא גם בנוגע להגאולה העתידה לבוא (שעליה כתוב "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"), שתהיה בשכר ובזכות נשים צדקניות שבאותו הדור, כמאמר רבותינו ז"ל "אין הדורות נגאלים אלא בשכר נשים צדקניות שיש בדור". ובפרט על-פי המבואר בכתבי האר"י ז"ל שדור האחרון בגלות הוא גלגול של דור יוצאי מצרים.

שזהו אחד מהטעמים להשתדלותו המיוחדת של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחינוך והדרכה דנשי ובנות ישראל, בכל ענייני היהדות, תורה ומצוותיה, כולל - בלימוד תורת החסידות והפצת המעיינות חוצה - כי להיותו דור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, נוגע אז ביותר עבודתן של נשי ובנות ישראל, שבזכותן תבוא הגאולה.

אם הדברים אמורים בנוגע לכל נשי ובנות ישראל, על אחת כמה וכמה בנוגע לבתו של נשיא דורנו עצמו, שנתחנכה על-ידי נשיא דורנו וכו'. ואף לאחרי הסתלקותה השפעתה ממשיכה, ובפרט שכמה וכמה מבנות ישראל, נקראות על שמה, ועל-ידי הנהגתן משמשות דוגמא חיה, כנשמות חיים בגופים חיים, שהן התחנכו לפי רוחה ועל-פי הוראותיה, ובדוגמתה (כבתו של נשיא דורנו).

על-פי זה יש לומר הטעם לכך שאחרי כ"ב שבט (יום הסתלקותה של בתו) נפעל השלב האחרון בהכנת העולם (כדירה לו יתברך בתחתונים) להגאולה, כי שלימות עניין זה נעשה על-ידי ובשכר נשי ובנות ישראל.

(משיחות ש"פ יתרו, כ' וכ"ב שבט תשנ"ב. התוועדות תשנ"ב כרך ב, עמ' 250)

ספריות קודש בעולם ובאה"ק

**מפעולות מבצע 'ע"א מוסדות' - ייסוד ספריות-קודש בכל רחבי תבל
• ספרייה תאפשר ניתן לעיין בספרים ללא הפרעות, וגם מקום נעים
לשיחה בענייני יהדות • ממזכירות הרבי וקה"ת הובטחה השתתפות
סמלית בספריות חדשות ולהרחבת הישנות • והצעה מעשית: להכניס
ספרי יהדות לספריות הכלליות - בהסכמת הממונים**

במקומות שכבר קיימות ספריות - להגדילן ולהרחיבן, בתנאים טובים ונוחים יותר. המטרה בסופו של דבר היא שהלימוד יביא לידי מעשה, והוספה בלימוד התורה בהתמדה ובשקידה. הרבי הדגיש: "ושהתחלה תבוא ממקומות בהם נמצאים אנ"ש והנשמעים בקולי", וציינ כי על פעולות אלו הקשורות ב'שבעים ואחד המוסדות' (שהוקמו בי"א ניסן תשל"ב לרגל יום הולדתו השבעים של הרבי), תוענק השתתפות במשלוח או רכישת ספרי קה"ת במידה מסוימת. למחרת, ביום ז' בתשרי תשל"ג (אגרות קודש כרך כח עמ' ח), הרבי מבהיר במענה לשאלה: הכוונה פנימית [בענין לסדר ספריות], שכשיבוא לבקש ספר, ימשיכום לשיחה (קלה) על דבר יהדות וכו'. ובאם אפשר לסדר בהנ"ל שיחיה מקום נקי ויפה גם לשיחה נעימה וכו' - מובן שטוב לעשות כן.

לקיים צדקה על-ידי תורה

במשך השנה נפתחה ספרייה בשכונת קראון-

מטרת הספריות

בשלשלת היחס בהקדמה ללוח 'היום יום' נאמר: "תשל"ג - מעורר לייסוד ספריות לספרי קודש ברחבי תבל".

זה היה בהתוועדות ו' בתשרי תשל"ג. הרבי ציטט את דברי חז"ל במסכת כתובות על הפסוק "וצדקתו עומדת לעד" - "זה הכותב ספרים ומשאילן לאחרים", ואמר בין השאר (תוכן הדברים):

מצווה היא, שבכל מקום מושב בני-ישראל שייסדו ספרייה. כלומר מקום בו ימצאו ספרי קודש, החל מהספרים המתאימים לאנשים פשוטים ביותר ועד לספרים המתאימים לדרגה הגבוהה בלימוד הנגלה והחסידות.

ספרייה כזו עליה להיות פתוחה בכל יום (כמה שעות, או לפחות שעה קלה) ועל כל פנים מדי שבוע (לשעה שעתיים), ושהדבר יהיה מפורסם שיש אפשרות לבוא לעיין וללמוד או לשאול ספרים.

בעזה"י

המטה הארצי להקמת ע"א המוסדות

מיסודו ובגישאיתו של כ"ק אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א שניארזאהן מליובאוויטש

תלפונים: 961848, 964392, 944319

ה. ד. 46 לוד

תאריך

ערב דג הסוכות

לכבוד

בהחזקת ו' חש"י השתא הועיל כ"ק אדמו"ר שליט"א לדרוש להקים ספריות בכל מקום, ושכחחלה תוקמנה במקומות שבהם נפצאים אנ"ש והנשפעים לקולו.

כדי לבצע דרישה זו הננו מציעים שפעילי אנ"ש בכל אהר יתאספו כדי לשכס עצה על מנח להקים ספריות חדשות ולהרחיב הקיימות, כל ריכוז במקומו.

אנו בטוחים כי כבודו רוצה להיות בין אלה שמוציאים לפועל רצון כ"ק אדמו"ר שליט"א.

מצו"ב קטע מהשיחה המדבר אודות ענין זה.

אנו מחכים לחשובתו בהנוגע לפועל.

בכבוד,

בברכה הצלחה
וחג. שמח

ברוך גופין

מכתב ממטה ע"א מוסדות על אסיפה להקמת ספריות

קה"ת.

בברכה להצלחה בכל האמור ולכתיבה וחתומה טובה לשנה טובה ומתוקה.
כשהודיע הרב אברהם אשר הכהן רוזנברג בחורף תשל"ד על הקמת ספריה ציבורית במוריסטון שבניו-ג'רסי, כתב לו הרבי (אגרות קודש כרך כט עמ' צז):

ותשואת-חן תשואת-חן על הבשורה טובה.
הקיבלו [=האם קיבלו] בזמנה ההשתתפות (מהמוזכרות) בספריות?

הייטס. הרבי ליווה בעצות ועידוד את הדבר (ראה התקשרות גיליון קטז עמ' 12 מענה עידוד כאשר הותקן מיוזג אוויר במקום). בהמשך נקרא שמה "ספריית לוי יצחק".

בעוד הזדמנויות הזכיר הרבי את העניין, כמו למשל בהתוועדות שבת קודש פרשת בלק תשל"ג (שיחות קודש תשלג כרך ב' עמ' 279):

דובר לאחרונה... אודות הקמת ספריות, זאת אומרת, שכל אחד הרוצה יוכל לבוא לעיין בספר קודש, לקרוא וללמוד ובאופן של מנוחה, ללא כל עניינים המבלבלים. והכוונה אינה רק הלימוד אלא שמזה יבוא למעשה בפועל, וזהו כלשון הגמרא (כתובות נא, "כותב ספרים ומשאלין לאחרים, צדקתו עומדת לעד", כלומר שבעניין התורה רואים את ההתכללות של צדקה ומשפט [התורה]).

מאז הוראת הרבי נוסדו ספריות רבות בכל רחבי תבל, ובשלהי שנת תשל"ה כתב הרבי את המכתב הזה (אגרות קודש כרך ל' עמ' רצב):

ב"ה, כ"ו אלול, ה'תשל"ה

ברוקלין, נ.י.

הנהלת הספרין[ה]

ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

בנועם קבלתי הדו"ח על דבר פעולות הספרין[ה]. ויהי רצון שיוסיפו בזה בכמות ובאיכות.

ובפרט עליפי מאמר חכמינו ז"ל הידוע על הפסוק "וצדקתו עומדת לעד" - זה הכותב ספרי קודש ומשאלים (כתובות דף נ' סע"א), והטעם מובן, שעל-ידי כך אפשר להביא התורה לכמה וכמה, וגדול לימוד שמביא לידי מעשה ועד לסדר חיים בחיי היום-יום, בקיום התורה והמצוה, בפירות ופירות פירות עד סוף כל הדורות.

בתור השתתפותי, על כל פנים סמלית, נשלח בפני עצמם מה שהוצא לאור לאחרונה על-ידי

השתתפות במזון והנחות בקנייה

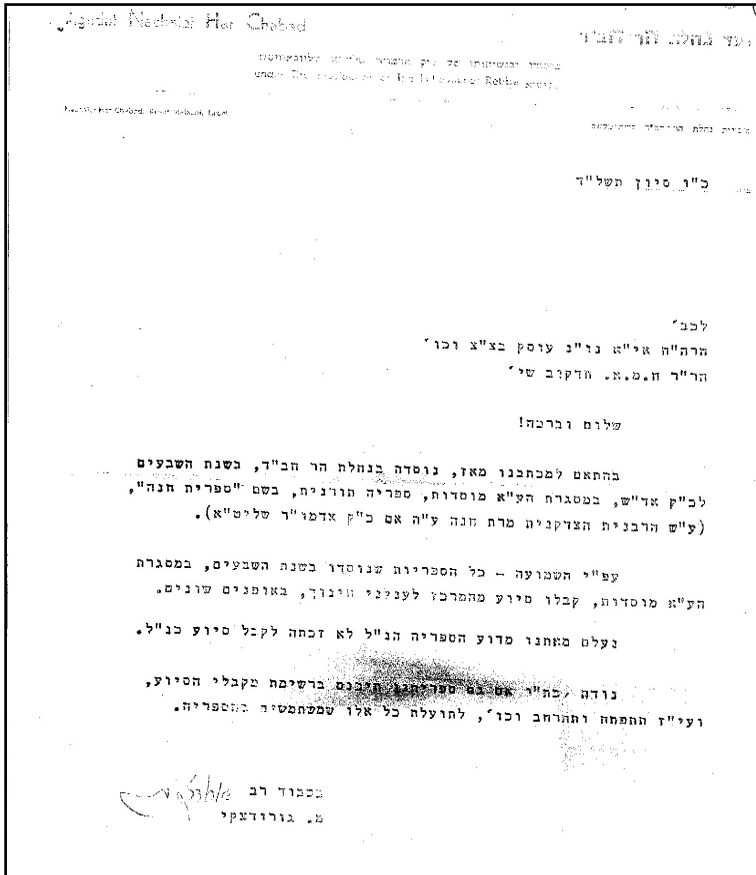
כדיוקן עשר שנים קודם לכן, בשנת תשכ"ג (ראה התקשרות גיליון שו), כותב הרב חודוקוב: "בדבר הצעתכם לשלוח לכם ספרים לספריית חב"ד, מובן הדבר שאי-אפשר לנו לשלוח חינם ספרים בלי הגבלה כלל... ובאם רוצים לפתוח ספריות נוספות הנה הדבר היחיד האפשרי הוא, רק לתת הנחות גדולות במחיר". אולם הפעם לאור הוראת הרבי היה המצב שונה:

בכ"ח טבת תשל"ג (ימי תמימים כרך ב עמ' 82; צאגו"ח עמ' 33) כותב הרב חודוקוב לרב ישראל לייבוב: "בדבר מה שכותב על

דבר ספרייה בנתניה, הנה באם יהיה שם אחראי שתתנהל בסדר הראוי מוכנים אנו לתמוך בה בתמיכה חד פעמית לקניית ספרי קה"ת, בסך מאה וארבעים דולר לפי מחיר הקטלוג. "וכן גם הנחה של חמישים אחוז ממחיר הקטלוג בשאר ספרי קה"ת שיקנו נוסף על תמיכה הנ"ל".

תנאי הספרייה: התנהלות מסודרת ופתוחה לציבור

הוראות דומות נמסור בטלפון להרב אפרים וולף (שם עמ' 108): "בעניין הספרייה של ר' משה

מכתבו של ועד נחלת הר חב"ד ששוגר מהמזכירות חזרה לרב אפרים וולף

שי' ירוסלבסקי, באם הספרייה מתנהלת כסדר ולצרכי ציבור אפשר לתת לו הנחה של 50%". ובחודש אייר (שם עמ' 140): "על דבר ספרייה תורנית בכפר חב"ד על-ידי ר' אהרן הלפרין, לתת לפי התקנות - עד \$140 במחיר הקטלוג, והיתר 50% הנחה".

גם בקריית-גת נפתחה ספרייה וממזכירות הרבי נאמר (שם עמ' 199): "רשד"ב וולפא הודיע שהקים ספרייה בקרית גת בשנת הע"ב, באם זה נעשה באמת - להשתתף ב-20% מההוצאות על הספרים כשרים ובאם יקנו ספרי קה"ת לתת הנחה של 50% ממחיר הקטלוג".

לא לדחוק את מי שהתחיל

גם בצפת נפתחה במשך השנה ספרייה, וכשנשלח הרב אריה לייב קפלן (ע"ה) לצפת הורה הרבי (שם עמ' 176):

את הספרייה שכבר פתחו במקום שלא ידחקו את זה שפתח וכבר נמצא שם, אלא שבמשך הזמן תהיה הספרייה סניף של העניין שהוא (רל"ק) מנהל. ושם (עמ' 212):

"בית חב"ד בעפולה הודיעו על הקמת ספרייה, באם הכול שם מסודר לתת להם 20% מההוצאות והנחה ב-50% בספרי קה"ת".

לדאוג לספריות הכלליות

בכ"ח אייר תשל"ג (שם עמ' 150) נמסר תוכן ההוראה הבאה:
"להכניס ספרים שלנו בספריות שהמורים יכולים לשאול ספרים ושם אין ספרים שלנו ושל יהדות, והדבר הוא רווח לבתי ספר וגם לנו, אפשר לדבר על-כך עם הראשיים ושהצינור ייפתח, יקבלו ספרים שלנו".
על סיפורן של ספריות ראה גם התקשרות גליונות קטז, שו.

--- 3-250

1111

Cables: LUBAVITCH NEWYORK

מזכירות
כ"ק אדמו"ר מנחם מענדל שליט"א שניאורסאהן
ליובאוויטש

SECRETARIAT of RABBI MENACHEM M. SCHNEERSON
the Lubavitcher Rabbi
770 EASTERN PARKWAY, BROOKLYN 13, N. Y.

ב"ה, י"ח מנחם אב תשל"ד
ברוקלין, נ.י.

הרה"ח אי"א גו"מ עוסק בצ"צ וכו' מוה" אפרים שי'

שלום וברכה!

מצו"ב העתק מכתב ועד נחלת הר חב"ד בענין הספרי', ובאם בנתיים לא קיבלו מאתנו הסיוע הנ"ל הרשות לתת להם את כל ההנחות שקיבלו הספריות בשעתם, מאלה הספרים שהספרי' הנ"ל תקנה מעתה ועד סוף שנה תשל"ד.

בברכה כט"ס

הרב ח.מ.א. חדקוב

העתק לוועד נחלת הר חב"ד

מכתב המזכירות לרב וולף בעניין הספרייה בנחלת הר חב"ד

הוראה כללית נוספת:
"לפרסם גם בין אחרים שאלו שיפתחו ספריות יקבלו 20% (=השתתפות) ו-50% הנחה על ספרי קה"ת".
ו"על דבר הספרייה בתל אביב, לפי החשבון של רשד"ב בוטמן הוציא סך 6418 ל". לברר באם זה לפני העניינים של מטה הע"א (=מוסדות) ולתת לו אז 10%" (שם עמ' 161).

פרשת יתרו

נגד ההר (יט,ב)

מדוע ניתנה התורה על הר דווקא?
ההר והמישור שניהם מאדמה, אלא שההר מוגבה. כוונת נתינת התורה היתה שבני־ישראל יזכרו ויעלו את גשמיית העולם. דבר זה מרומז ב'הר', שהוא עפר, אך עם זה הוא גבוה, דבר המסמל את עליית החומר והזדככותו.

(ספר המאמרים ת"ש עמ' 114)

* * *

התורה ניתנה בהר, להורות שלימוד התורה וידיעתה, וההילוך בדרכי ה' - צריכים ליצור באדם הגבהת הלב, וכמאמר רז"ל (פסחים סח) "אי לאו האי יומא דקא גרים, כמה יוסף איכא בשוקא", וכתוב (דברי הימים ב יז) "ויגבה לבו בדרכי ה'".
עם זה, צריכים להיזהר מאד שלא לבוא מהגבהה זו לידי גאווה. וזהו "נגד ההר" - יש צורך בזהירות רבה לעמוד נגד הגאווה העלולה לבוא מלימוד ומידיעת התורה.
זהו גם מה שנאמר לאחר מכן "הגבל את ההר" - יש להגביל ולהגדיר את ההגבהה...

(ספר המאמרים תש"ג עמ' 136)

אלה הדברים אשר תדבר אל בני־ישראל (יט,ו)

אלה הדברים: לא פחות ולא יותר (רש"י)

כיצד אפשר בכלל להעלות על הדעת אפשרות שמשה רבנו ישמיט או יוסיף דבר־מה על דבר ה', עד שיש צורך לצוותו "לא פחות ולא יותר"?
אלא משה נצטווה לדבר אל הנשים בלשון רכה, ואל הגברים - "דברים הקשים כגידים" (רש"י פסוק ג).
לכן אפשר היה לחשוב שכאשר דיבר אל הנשים ראה לעצמו רשות להשמיט מעט, כדי שיהיו הדברים 'רכים' ויתקבלו על ליבן; ולאידך גיסא, כשידבר אל הגברים, אפשר שהוסיף דבר־מה על דברי ה', כדי להדגיש את חומרתם. לכן נאמר "לא פחות ולא יותר"; לא פחות - לנשים ולא יותר - לגברים.

(לקוטי שיחות כרך לו, עמ' 86)

וגם כך יאמינו לעולם (יט,ט)

בסוף ימיו של הרב המגיד ממזריטש כבר התגבשה קבוצה של אברכים שהיו מקושרים לרבנו הזקן, והיה נוהג להתוועד עמם מזמן לזמן. באחת ההתוועדויות, שהתקיימה לפני חג־השבועות, הקשה רבנו הזקן: מדוע אמר הקב"ה למשה "וגם כך יאמינו לעולם" - וכי ביקש, כביכול, לתת 'שוחד' למשה? ותיריך על־פי פירוש הרב אברהם אבן עזרא: ישראל פקפקו בנבואתו של משה. הם לא האמינו כי אמנם

ייתכן שהקב"ה ידבר אל אדם וזה יישאר חי. לכן אמר הקב"ה למשה "וגם בך יאמינו", היינו, שיאמינו כי אתה נביא.

מקשה על כך הרמב"ן: "לא ייתכן שזרע אברהם יטילו ספק בנבואה, כי האמינו בה' מאבותם". לכן מפרש הרמב"ן את הכתוב בצורה שונה.

והמשיך אדמו"ר הזקן: כוונת הכתוב היא, שבני-ישראל אמנם האמינו בעצם עניין הנבואה, אלא שהטילו ספק אם משה הוא הנביא. על זה הבטיחו הקב"ה שבני-ישראל יאמינו שהוא-הוא נביא ה'. וסיים רבנו הזקן: כולם יודעים על הרב המגיד, אלא שמסופקים הם אם הוא - הוא ("אויב ער איז דער")... עלינו לדעת אפוא כי הרבי שלנו (הרב המגיד) הוא-הוא הרבי. באותו חג השבועות אכן הרגישו האברכים ברב המגיד את ה"אנוכי עומד בין ה' וביניכם"...

(ספר-השיחות תש"ד)

וקידשתם היום ומחר וכבסו שמלותם (יט,י)

אומר אדמו"ר הזקן: "וקידשתם היום ומחר" - זהו מלמעלה, אבל "וכבסו שמלותם" צריך כל אחד ואחד לעשות בעצמו.

ומבאר ה'צמח-צדק': "וקידשתם" נאמר למשה רבנו ול"אתפשטותא דמשה" שבכל דור ודור, אשר ביכולתם לקדש את ה'יום' ואת ה'מחר'. אבל דרושה לכך הכנה, והיא העבודה של "וכבסו שמלותם" - לנקות את ה'לבושים' של המחשבה, דיבור ומעשה. מלאכה זו - צריך כל אחד ואחד לעשות בעצמו.

(היום-יום, ח' סיוון, עמ' נט)

אנוכי ה' אלוקיך (כ,ב)

בחסידות מבואר בהרחבה שבמתן-תורה נפעלה המשכת השכינה למטה וניתנה האפשרות להחדיר קדושה בעולם הגשמי, עניין שיהיה בתכלית השלמות לעתיד-לבוא, שאז יהיה העולם כולו חדרור בקדושה באופן גלוי לעין כול.

ביטוי לכך שהקדושה חדרה בכללות העולם ניתן בכך שבשעת מתן-תורה "ציפור לא צווח... שור לא געה... העולם שותק ומחריש" - ומארבע רוחות העולם ומלמעלה ומלמטה נשמע הקול "אנוכי ה' אלוקיך".

ויש לומר שהדבר קשור גם בכך שההתוועדויות הנערכות בשבת פרשת יתרו הן המשך להתוועדויות דיום ההילולא י' בשבט:

נקודת עבודתו של בעל ההילולא היא הפצת תורה ויהדות 'חוצה' על-מנת שהעולם כולו יתברר ויזדכך ויהיה דירה לו יתברך שאז יסתיים גילוי 'עיקר שכינה' בעולם. זהו, כאמור, תוכנו של מתן-תורה, גילוי אלוקות והחדרתה בתוך העולם.

(מהתוועדות שבת קודש פרשת יתרו תשמ"ה. התוועדויות תשמ"ה כרך ב, עמ' 1192)

לא יהיה לך אלקים אחרים על פני (כ,ג)

"לא יהיה לך אלקים אחרים" - החטאים והעוונות נקראים 'אלוקים אחרים', כי העובר עבירה בורא קטיגור, שהוא מקליפה וסטרא אחרא. לכן על האדם להמנע מעבירות. כי:

"על פני" - גילוי האור האלוקי המאיר לישראל הוא בבחינת פנים העליון, כמו שנאמר (במדבר ו, כה) "יאר ה' פניו אליך". העבירות מונעות גילוי זה, כי עבירה מטמטמת ליבו של אדם, עד שאין אור אלוקי שורה ומתגלה בנפשו, ככתוב (ישעיה נט) "עוונותיכם היו מבדילים ביניכם לבין אלקיכם".

(לקוטי תורה, פר' האזינו, דף עבד)

נר יארצייט / מנחה והדלקת נרות / שערות לאחר שנגזזו

נר יארצייט במוצאי שבת קודש

ב'התקשרות' גיליון תתח, במדור 'תגובות והערות', נדפס על-דבר נר יארצייט. היארצייט של הרבנית שיינא הי"ד - בתו של כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, חל ביום שני דראש-השנה. כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו היה אומר את כל הקדישים באותו יום. בכל שנה הורה לי להדליק ה' נרות על העמוד לפני תפילת ערבית דליל שני דראש-השנה, וכן להדליק נר אחד בחדרו. כשראש-השנה חל בשבת-קודש אמר לי לומר מקודם 'ותודיענו', ואחר-כך להדליק הנרות כנ"ל. כשנכנס לבית-הכנסת לתפילת ערבית ועבר על-יד העמוד, היה מביט אם הנרות דולקים. הרב יהודה ליב גרונר, ברוקלין נ.י.

תפילת מנחה והדלקת נרות של הרבי

בגיליון תתז עמ' 14 הובא על-דבר זמן תפילת מנחה של הרבי בערב שבת-קודש, וכמדומני שהסגנון אינו מדויק, כי הרבי התפלל מנחה בקביעות ביום שישי בשעה 15:15, כמו בכל ימות השבוע (מאז כ"ב שבט תשמ"ח), ולאחר מכן, בזמן הדלקת הנרות, הדליק את הנרות דשבת-קודש. יוצא מהכלל היה בערב-שבת כשנסע לאוהל וחזר מאוחר ונכנס לתפילת מנחה (בזאל למעלה) לאחר זמן הדלקת נרות, שאז הדליק את הנרות קודם תפילת המנחה. ולדוגמה, בערב-שבת פרשת וישב, כ"ד כסלו ה'תש"נ, נסע הרבי לאוהל, חזר ל-770 בשעה 16:05, ונכנס למנחה בשעה 16:13. זמן הדלקת הנרות באותה שבת היה בשעה 16:15. התפללו מנחה (בזאל למעלה) והדליקו נר ראשון של חנוכה, וניגנו במהירות "הנרות הללו". התפילה הסתיימה דקות ספורות לפני השקיעה. וכמדומה ברור, כפי שראו אז בעת פתיחת 'גן-עדן התחתון' (לאחר מנחה), וכן סיפרו המשב"קים, שקודם היציאה לתפילת מנחה בציבור הדליק הרבי נר-חנוכה ואחר-כך נר-שבת. הרב מנחם דוברוסקי, ישיבת תומכי תמימים, מגדל העמק

שערות לאחר שנגזזו

ב'התקשרות' גיליון תשצ"ט עמ' 13, הוזכר אודות הוראת כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע לרבנית שטערנא שרה נ"ע, להוסיף עוד דבר ולשרוף את שערותיה שגזזה.
מובא בס' ראשית חכמה, שער הקדושה פרק טז¹, וזה לשונו: "ההכנה השלישית, בטהרת האשה כדין וכשורה כנודע, וקציצת צפרניה שהם עשרים שגדלו בנדרתה, שהם גורמים רעה לעולם, וכן קצת משערה. וכן נתבאר ב[זוהר] פרשת אחרי מות בסופה (ח"ג עט,א), וכן בזוהר (פנחס, שם רמח,ב) תגנום² בחצרה בחור ידוע, ובבואה תשרפם, מפני שאותו החלק הוא לחיצוני חלק טומאתו וצריך ביעור, ואין ביעור אלא שריפה". ע"כ³.

הרב שלום דובער חייקין, שליח הרבי ורב קהילת חב"ד-ליובאוויטש בקליבלנד, אהיו

ההערות בשוליים הן הערות המערכת.

1) בהוצאת וגשל המנוקדת, ירושלים תשנ"ז, הוא בכרך ב עמ' תתעח, ד"ה ולזה ענין זה.
2) בזוהר פ' אחרי איתא שצריכה לספר את ציפורניה ושערה שגדלו בימי טומאתה, וכן שהשיער והציפורניים הללו טעונים גניזה. בפ' פנחס נאמר שהחלק שצריכה לתת לסטרא-אחרא הוא ציפורניה בטינופן ומעט מראש שערה, לכרוך את השיער והציפורניים יחד, ולהניחם לגניזה במקום שאין אנשים עוברים או בתוך חורים נמוכים בחצרה (בניצוצי זהר שם אות ו' הוכיח מהלשון שם "שבטהרתה לא תשרוף, דסמוך לווסתה מתעברת ואין לה להסב היזקה לנפשה ממדת חסידות". אבל בראשית חכמה כתב כנ"ל - כציטוט מהזוהר - "ובבואה תשרפם", והכוונה לכאורה בבואה מטבילתה. וע"ע.)
3) אמנם מכיוון שהרבנית היתה אז (בשנת תרע"ו, שבה החל המספר, הרב יעקב לנדא ז"ל, את עבודתו ל'רב החצר') בגיל יותר מנ"ז שנה (נולדה ט"ו טבת תרי"ט - 'ימי חב"ד' ביום זה), ברור לכאורה שאין לזה שייכות לכל האמור.

מינוי ל'התקשרות'

אפשר לקבל את גיליון 'התקשרות'

ישירות הביתה באמצעות הדואר

מינוי לשנה: 177 ש"ח (ב-4 תשלומים)

מינוי לחצי שנה: 88 ש"ח (ב-2 תשלומים)

את השם, הכתובת והתשלום יש להעביר לפי הכתובת:

'התקשרות', מחלקת המנויים, ת"ד 14 כפר-חב"ד 60840.

כמו-כן אפשר להירשם בטלפון ולשלם בכרטיס אשראי, בטל' 072-2770130

הלכות ומנהגי חב"ד

שבת-קודש, פרשת יתרו

כ"ב בשבט

הדיברות בטעם העליון⁴ [שבו, בין השאר: הדיברות 'אנכי' ולא יהיה לך' נקראות כפסוק אחד; כל הדיבר 'זכור' נקרא כפסוק אחד; כל אחד מהדיברות: 'לא תרצח' (כאן הצד"י בקמץ), 'לא תנאף', 'לא תגנוב' (שבכולן התי"ו דגושה, ותיבת 'לא' בטעם 'טיפחא') - נקראים כפסוק נפרד]. בשעת הקריאה עומד הקהל, ופניו אל ספרי-התורה.⁵

הפטרה: "בשנת מות... זרע קודש מצבתה" (ישעיה ו').⁶

יום השנה להסתלקות הרבנית הצדקנית מרת היה-מושקא' ע"ה (תשמ"ח), בת כ"ק אדמו"ר מהוריי"צ נ"ע, ואשת כ"ק אדמו"ר נשיא דורנו.⁷

שחרית: בקריאת-התורה⁸ קוראים את עשרת-

1 רגילים היו לקרוא לרבנית 'מוסיא' וכך גם היתה רגילה לחתום, גם כאשר היתה חותמת בשפות אחרות. הרבי כתב שלפעמים קראו לה גם 'מושקא' בשי"ן ימנית, אך מעולם לא שמע שיבטאו 'מוסקא' (עבודת הקודש...! להרה"ח ר' שלום-דובער שי' לוינ' עמ' קנח"קס, עיי"ש).

2 מתולדותיה - בס' 'עטרת מלכות' (חיפה, תנש"א) עמ' 249. וראה רמזים בשמה והוראות מזה בקונטרס 'בך ברך ישראל', ספרי-השיחות 'תשנ"ב ח"ב עמ' 344, ועוד. צילום המצבה - 'ימי חב"ד' עמ' 125.

3 אדה"ז היה קורא בתורה את עשרת-הדיברות דפרשה זו בנוסח-טעמים השונה מהנוסח דקרה"ת כל השנה, וגם מהנוסח דעשרת-הדיברות דפרשת ואתחנן, וכן נהגו גם כל בניו. הוא לימד זאת להרה"ק הרב"ש בן אדמו"ר הצמח-צדק, שלימד זאת להרה"ק הרז"א אחי כ"ק אדמו"ר מהורש"ב נ"ע (לקוטי-דיבורים ח"ב עמ' 459, וראה גם תולדות אדה"ז ח"ד עמ' 1070).

המנהג לקרוא את המרא-דאתרא לעלייה זו (מג"א סי' תכח ס"ק ח) אינו 'מנהג חב"ד' (אלא אם כן יש המנסים לערער על תוקפם של הרבנים - 'תורת-מנחם - התוועדות' תשמ"ז ח"ב עמ' 490, עיי"ש).

4 לוח כולל-חב"ד, כדעה האחרונה בשו"ע אדה"ז סי' תצד סי"א. ובשו"ע שם פסק, שגם לדעה זו היחיד קורא לעצמו (שניים מקרא ואחד תרגום וכד') בטעם התחתון (ומתרגם פסוק בפסוק, כבכל התורה).

5 ספרי-המנהגים עמ' 31. לוח כולל-חב"ד. זאת למרות שבשו"ע אדה"ז סי' תצד לא הובא המנהג, אם כי בלבוש שם הביא; ושלל החשש (בתשובת הרמב"ם, מהדורת בלאו סי' רסג) מפני תרעומת הצדוקים, שיאמרו שרק עשרת-הדיברות כתובות בתורה (על-פי ברכות יב,א) - כיוון שאינם מצויים בינינו. ובשו"ת אגרות-משה (או"ח ד,כב בשם בנו הג"ר דוד) כתב שכיוון שעומדים גם בשירת הים וב'חזק' אין מקום לטעות. והחיד"א (בס' לדוד-אמת סי' ז אות ה), כתב שעל-פי האר"י ז"ל אין עומדין בקריאה זו. וראה בעניין זה שערי-אפרים שער ז סעיף לו ובפתיחי-שערים ושערי-רחמים שם. המועדים-בהלכה עמ' שכו. שו"ת יחוה-דעת ח"א סי' כט ועוד.

הרבי הפנה את פניו לס"ת (ובשנים שהיה יושב בקרה"ת - גם עמד ממקומו) כמה תיבות לפני התחלת עשרת-הדיברות. 6 ספרי-המנהגים עמ' 33. לוח כולל-חב"ד.

לזכות

אנשי החסד הדגולים

הרה"ח ר' אברהם משה דייטש והרה"ח ר' גבריאל גופין שיחי

ולע"נ האחים הרה"ח ר' זלמן יודא ור' יוסף יצחק,

בני הרה"ח ר' שלום ישעי' ע"ה דייטש